

A pesti éjszaka hajléktalanjai.

Száz-százötven hajléktalan szorul éjszakánként a menhelyekről az utcára. — Felvételi sorozáson a hajléktalanok menhelyén. — Kik laknak a menhelyeken? — Száz-ezer korona szükséges a levelesre.

A tél, amely mint egy mozdulatlan szárnyu keselyű kering az őszi égbolton, hogy az első hóval leereszkedjék a hideg városra, már sötét óduikba kergette a vagonok és a tömegszállások lakóit és esténként különös karavánokat készítenek a város négy menhelye felé. Fáradt ember-mechanizmusok tápázkodnak föl a külvárosi pálinkamérésekben, a ligeti padokról, a templom falai mellől s elindulnak éjszakai pihenőre, a hajléktalanok menházaiba. Szinte drámaian bizarr látvány, amint ezek a különös emberek, fiatal, duzzadó erejű férfiak, fáradtan kullogó aggastyánok, asszonyok, csecsemőkkel a karjukon és félénken a fal mellé lapuló leányok a menházak bejáratai előtt rajzanak és szorongva lesik a pillanatot, amikor a hatalmas kapuk feltárulnak és néhány fillérért megválthatják a jogosultságot arra, hogy fedél alatt tölthessék az éjszakát. Mintha egy izgalmas grand guignol előjátéka játszódna le az ember szemei előtt: klinikai körképek silhuetjei surrannak be a kapun, fázósan, rongyokba burkolódzva

és néhány pillanat múlva eltűnnek a csendes épület komor falai között.

Bent a nagy házban kietlen, szomeru világ tárul elénk. Itt-ott pislog csak haloványan egy-egy villanylámpa. A kis szoba előtt, amelyben a jelentkezők felvétele lefolyik, két hosszú sorban sorakoznak fel a folyosón a menhely leendő éjszakai lakói és azok, akiknek számára — *nem jut hely*. Csupa alázatos, görnyedthátú ember. Aki belép a menhely falai közé, annak a lelke egyszerre megtelik szolgálai alázattal, félszegen, lomha léptekkel vánszorog a felvételt végző hivatalnok elé és gépiesen, a visszautasítás gondolatától reszketve mondja be a nacionalitását.

Pereg a film.

Óriás tarmetű, széles vállu ember áll az íróasztal előtt. Kis kabátjának az ujjja a könyökéig ér. A gallérja felállítva. A nadrágja rongyokban lóg a bokáig.

— *Istenes István* — mondja és ijedten rezzen

össze, amikor a tekintete találkozik a rendőrével, akinek ajkán elégedett mosoly vonaglik. Mintha ezt mondaná:

— Megvagy hát te is! — Azután felém fordul és halkán odasugja:

— Milyen alázatos itt, de nem igen volna tanácsos vele éjszaka valamelyik néptelen utcán találkozni.

Istenes István lehajtja a fejét. Szemmeláthatólag semmivel sem törődik. Legfőlebb lefogyiak. Neki most csak az az egy a fontos, hogy fedél alá jusson. A szoba ablakait hideg szél zörgeti meg. Az üveglapokon végiggörögnek a kerti fákról lehulló levelek. A rendőr igenlően bólint a fejével. Istenest felveszik, hiszen itt emberek döntenek emberek pillanatnyi sorsa felett. És Istenesen látszik, hogy már napok óta nem alszik. Mint az üldözött vad, alig tud a lábán állni. Egészen bizonyos, hogy reggelig senki sem fogja háborgatni.

Fehér szakállu, szelid arcu aggastyán lép a szobába. A gondnok nem kérdez tőle semmit.

— Mehet aludni bátyám! — szól hozzá, azután fordul és néhány szóval elmondja, hogy a menhelynek ez a lakója *Nelken Ignác*, 82 éves volt egri kereskedő, aki valamikor sokszoros milliomos volt. Tönkre ment. Ide jutott.

Egy szívhajos fiatalember is könnyűszerral keresztülesik a sorozáson. *Mátz József* 78 éves napszámos következik utána. Őt is felveszik. Éjjeli száláshoz jut *Eberstark Gusztáv*, amputáltlábu katona is. Már huzamosabb idő óta lakik ugyan a menhelyen, de egy rokkant katona — magyarázza a gondnok — nem töltheti az utcán az éjszakát. Különös ember csoszog ezután az íróasztal elé. Egy rongyokba burkolódzott süketnéma. A gondnok siet a felvilágosítással:

— Ez egy anonymus. Régi lakója a menháznak. Senki se tudja, hogy kicsoda. Ő maga sem. Oksmány a nincs, a nevét nem tudja leírni. De vannak ennél érdekesebb lakóink is. Nemrég halt meg a menhelyen rövid időközökben legnagyobb drámai színésznőnk egyikének két fia. Az egyik rendőrkapitány volt Erdélyben, a másik, ha jól emlékszem, közjegyző. Itt lakott nálunk az az ügyvéd is, aki néhány héttel ez előtt a villamos elé vetette magát. Idejárt egy angol lord volt titkára is, Kilenc nyelven beszélt. Itt szokott aludni egy híres építész, aki az egyik fővárosi lakatanyát építette, azután a *Hermin* néni, akinek csak a keresztnévét ismerjük, de tudjuk róla, hogy a maga idején korának egyik legismertebb színésznője volt. Sokat beszélt arról, hogy jól ismerte Vilmos császárt.

Közben egymásután vonulnak fel a jelentkezők és nem telik bele tizenöt perc, a létszám teljes. Nincs több hely. Akik nem tölthetik az éjszakát a menhelyen, a fiatalabbak és egészségesek, csendesen, zuga-lódás nélkül távoznak. Majd holnap talán rájuk kerül a sor.

A rendőr elégedetlenül néz a fázósan kikullógó emberek után.

1882. november 5., vasárnap.

— *Száz-százötven ember kerül így naponta a nagy menhelyről az utcára.* — mormogja halkán.

— Hol töltik ezek az emberek az éjszakát? — kérdezzük.

A rendőr röviden válaszol:

— Az utcán, meg a kapuk alatt. Télen beássák magukat a hóba. Az jó meleget ad. Én is kikapartam már ilyen embert a Tisza Kálmán-téren. Nyakig volt beásva egy bokor tövében. Kért, hogy ne bántsam, mert jó melege van. Csak úgy folyt róla az izadtság, mikor talpra állott, és csak akkor kezdte rázni a hideg, amikor a laktanya felé mentünk.

A menhely egyik hatalmas terme közben megtelt azokkal, akiket beosztottak éjjeli szállásra. A kietlen helyiségben priccs, priccs mellett. Csupasz fapticcsok. Semmi egyéb az egész szobában, amelyben két-három kis villanylámpa gyenge fénye áraszt csak némi világosságot. Itt-ott apró kis kékes lángvirágok lobbanak fel a homályban. Gyufák sercegek, szürke pipafüst gomolygó felhőfoszlányai usznak a párás levegőben. Az egyik priccsen egy rongyos kis vézna emberke ül. Hallom, amint odaszól a szomszédjának:

— Még ez a spelunka is milyen jó a fáradt embernek éjszakára! — Azután végigterül kemény fekhelyén, s lezárja a szemét. Már alszik is.

— Azelőtt, — szól hozzám a menhely gondnoka, — mindenki kapott egy tányér meleg köménymagos levest. De most ezt bizony meg kellett vonnunk tőlük. Százezer koronára volna szükség, ha az öt

PESTI HIRLAP

téli hónapokon át esténként meleg levest akarnánk adni a menhely száznegyven lakójának. Honnan vegyünk ennyi pénzt?

A terem egyik sarkában egy magas, halovány arcu, szakállas ember könyvet olvas. A rendőr már a felvételnél felhívta erre az emberre a figyelmünket. Tizenöt-husz év előtt elhagyta a felesége és azóta az a mániája, hogy *megölte az asszonyt*. Bepillantok a könyvbe, amelyet izgalmas érdeklődéssel lapozgat. Egy név ötlik a szemembe: *Porzdnisev*. A mániákus a *Kreutzer-szonátát* olvasta.

A menhely lakóinak javarésze már alszik.

Az épület előtt egy rendőr halad el. A lépései tompán koppannak a néptelen utcán. Erősen esik az eső. A tulsó oldalon három fekete árnyék somfordál. A visszautasítottak. A rendőr megáll és kötelességszerűen átszól hozzájuk:

— Ne ólálkodjanak itt. Menjenek haza! —

Azután dönyög valamit a bajusza alatt és folytatja az utját. A három árnyék lassan, nesztelen léptekkel elindul a Köztemető-ut felé . . .

Halovány konturokban akartuk csak papirra vetni a vagonok és a menekültek tömegszállításainak lakóiról szóló leírásunk után a hajléktalanok menhelyei lakóinak életét is. Hátha most, amikor energikus kormányakció folyik a téli inség enyhítésére, akad az ő részükre is esténként egy tányér köménymagos levesre való és száz csupasz prices azok számára, akiknek ma nem jut hely éjjeli szállásra.

Györi Imre.